

Arrest

nr. 171 624 van 11 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 juli 2016 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 juli 2016 om 12:00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak
- 1.1. Asielprocedure

Op 13 juli 2009 dienden, H.G. en T.G., respectievelijk de zoon en dochter van de verzoekende partijen een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Zij verklaren geboren te zijn in 1988 respectievelijk 1987. Op 17 september 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 4 februari 2010 bij arrest nummer 38 164 de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 21 mei 2010 dienden de verzoekende partijen, M.G. en P.G., een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Op 24 september 2010 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad op 7 december 2010 bij arrest nummer 52 557 de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 18 november 2011 werden de verzoekende partijen en hun kinderen bevolen het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinqües*).

1.2. Verblijfsmachtigingsprocedure in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 oktober 2009 diende de zoon van de verzoekende partijen, H.G., een aanvraag in. Op 10 juni 2011 werd deze aanvraag ongegrond verklaard. Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd verworpen door de Raad op 26 april 2013 bij arrest nummer 101 845.

Op 26 oktober 2010 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in. Op 25 april 2012 werd deze aanvraag geweigerd en werd beslist tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten. Het tegen deze beslissingen ingediende beroep verwierp de Raad op 26 april 2013 bij arrest nummer 101 843.

Op 14 juni 2012 dienden de verzoekende partijen wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, op grond van de eerste verzoekende partij, M.G., diens medische aandoeningen.

Op 15 juni 2012 dienden de verzoekende partijen wederom een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, op grond van hun dochter, T.G., diens medische aandoening. Op 14 augustus 2012 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. In beroep vernietigde de Raad deze beslissing op 22 april 2013 bij arrest nummer 101 396. Op 19 juni 2013 werd de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. In beroep vernietigde de Raad deze beslissing op 24 november 2015 bij arrest nummer 156 911. Op 11 februari 2016 werd de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard.

Op 8 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 14 juni 2012, op grond van de eerste verzoekende partij, M.G., diens medische aandoeningen onontvankelijk. In beroep vernietigde de Raad deze beslissing op 22 april 2013 bij arrest nummer 101 397.

Op 19 juni 2013 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag, gesteund op het ziektebeeld van de eerste verzoekende partij M.G., van 14 juni 2012 op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk werd verklaard. Op 19 juni 2013 werd opnieuw beslist tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen. In beroep vernietigde de Raad op 24 november 2015 bij arrest nummer 156 911 de beslissing van 19 juni 2013 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk werd verklaard. In hetzelfde arrest verwierp de Raad het beroep gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Op 11 februari 2016 werd de aanvraag van 14 juni 2012 onontvankelijk, doch ongegrond verklaard, omdat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 februari 2016 bleek dat de medische zorgen voor de eerste verzoekende partij, M.G., diens aandoeningen beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. Op 11 februari 2016 werden de verzoekende partijen tevens bevolen om het grondgebied te verlaten binnen

de zeven dagen (bijlage 13). Op 29 maart 2016 dienden de verzoekende partijen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissingen, gekend onder het rolnummer RvV X.

Op 7 juli 2016 vragen de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet om via voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot schorsing, gekend onder rolnummer RvV X, onmiddellijk te behandelen.

1.3. Verwijderingsprocedure

Op 5 juli 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de verzoekende partijen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

De beslissing jegens de eerste verzoekende partij werd ter kennis gebracht op 5 juli 2016 en is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: G.

voornaam: M.

(...)

nationaliteit: Armenië

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27:

- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem aangetekend werd verstuurd of werd betekend op 14.05.2012 (bijlage 13 van 25.04.2012), op 20.09.2012 (bijlage 13qq van 19.09.2012) en op 26.02.2016 (bijlage 13 van 11.02.2016).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 21.05.2010 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 24.09.2010. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 07.12.2010. Betrokkene ontving vervolgens op 20.09.2012 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 19.09.201) geldig 30 dagen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 26.10.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 25.04.2012. Deze beslissing is op 14.05.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13 van 25.04.2012). Betrokkene's beroep tegen deze ongegrondheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd op 26.04.2013 door de RVV verworpen. Op 14.06.2012 diende betrokkene een tweede medische regularisatieaanvraag in. Deze tweede 9ter aanvraag werd op 11.02.2016 ongegrond verklaard. Deze beslissing is op 26.02.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen (bijlage 13 van 11.02.2016). Het tegen de onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Het feit dat betrokkene een volwassen dochter heeft en klein kinderen heeft die evenals betrokkene illegaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenes zoon H., zijn vriendin A. M. en hun gemeenschappelijk kind G. H., werden ook vastgehouden en worden overgebracht naar een Fitt woning met oog op een gezamenlijke terugkeer naar hun land van herkomst. Ook zij zijn illegaal in het land en hebben meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten niet opgevolgd.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.”

De beslissing jegens de tweede verzoekende partij werd ter kennis gebracht op 5 juli 2016 en is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: G.

voornaam: P.

(...)

nationaliteit: Armenië

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27:

- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar aangetekend werd verstuurd of werd betekend op 14.05.2012 (bijlage13 van 25.04.2012), op 20.09.2012 (bijlage 13qq van 19.09.2012) en op 26.02.2016 (bijlage 13 van 11.02.2016

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 21.05.2010 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 24.09.2010. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 07.12.2010. Betrokkene ontving vervolgens op 20.09.2012 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 19.09.201) geldig 30 dagen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 26.10.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 25.04.2012. Deze beslissing is op 14.05.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13 van 25.04.2012). Betrokkene's beroep tegen deze ongegrondheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd op 26.04.2013 door de RVV verworpen. Op 14.06.2012 diende betrokkene een tweede medische regularisatieaanvraag in. Deze tweede 9ter aanvraag werd op 11.02.2016 ongegrond verklaard. Deze beslissing is op 26.02.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen (bijlage 13 van 11.02.2016). Het tegen de onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Het feit dat betrokkene een volwassen dochter heeft en klein kinderen heeft die evenals betrokkene illegaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene's zoon H., zijn vriendin A. M. en hun gemeenschappelijk kind G. H., werden ook vastgehouden en worden overgebracht naar een Fitt woning met oog op een gezamenlijke terugkeer naar hun land van herkomst. Ook zij zijn illegaal in het land en hebben meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten niet opgevolgd.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is."

2. Over de ontvankelijkheid – beslissing tot vasthouding

Ambtshalve dient te worden opgemerkt dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving die in de bestreden akten vervat zit.

De bestreden akten (bijlage 13septies) houden onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregelen tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Waar in een derde onderdeel van het middel de verzoekende partijen kritiek lijken te hebben op de beslissing tot vasthouding, valt deze buiten de Raad zijn rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden de verzoekende partijen zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval.

In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen aan als volgt:

“Schending motiveringsverplichting + schending hoorrecht – art. 41 Handvest Grondrechten EU - schending art. 74/13 Vw. - Schending van art. 5 van de Richtlijn 2008/115/EG dd. 16/12/2008 - schending artikel 3 EVRM;

Schending van artikel 8 E.V.R.M. (Verdrag van 04/11/1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen, op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071: RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

** Zoals hierboven, uiteengezet, had verzoeker op 14 juni 2012 een (tweede keer een) aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend op grond van artikel 9ter van de Wet van 15/12/1980.*

Op 8 augustus 2012 verklaarde verweerder de aanvraag van verzoeker onontvankelijk.

Bij arrest dd. 22 april 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 101 397 in de zaak RvV 108 679 / II) werd de beslissing dd. 8 augustus 2012 van verweerder vernietigd.

Op 19 juni 2013 nam verweerder een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker opnieuw onontvankelijk werd verklaard.

Bij arrest dd. 24 november 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 156 911 in de zaak RvV 133 190 / IX) werd de beslissing dd. 19 juni 2013 van verweerder vernietigd.

Op 11 februari 2016 nam verweerder een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker onontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. (Stuk 9)

Op 26 februari 2016 werd aan beide verzoekers (en hun twee meerderjarige kinderen G. H., (...)1988 (...) & G. T., (...)1987 (...)) via het Stadsbestuur van Hasselt de beslissing dd. 11 februari 2016 van verweerder betekend tezamen met 4 bevelen om het grondgebied te verlaten (4 x Bijlage 13).

Verzoekers en hun beide kinderen dienden tegen deze beslissing dd. 26 februari 2016 een annulatieberoep en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat beroep is momenteel nog in behandeling.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam daarin nog geen beslissing.

** Verzoeker (die medisch zorgbehoevend is) en zijn gezinsleden, wonen sinds hun aankomst in België (in mei 2010) tot op de dag van hun vrijheidsberoving door de Politie van Hasselt (dd. 5 juli 2016) achtereenvolgens op deze vaste verblijfsadressen :*

** tot 01/07/2011 : (...) Meeuwen-Gruitrode,*

** van 01/07/2011 tot 01/02/2016 : (...) Hasselt.*

** vanaf 02/02/2016 tot 05/07/2016 : (...) Hasselt.*

Zoals blijkt uit het ‘attest van gezinssamenstelling’ alsook de attesten ‘historiek van de adressen’ dd. 7 juli 2016 van de Stad Hasselt, leefden verzoekers de voorbije jaren geenszins ondergedoken maar was hun verblijfsadres steeds gekend voor de Gemeente en voor verweerder. (Stukken 3-6)

** Op 5 juli 2016 in de vroege ochtend kregen verzoekers onaangekondigd bezoek van de Politie Hasselt die hen allen overbracht naar het Politiecommissariaat en vervolgens naar het gesloten centrum in Brugge met het oog op een repatriëring.*

In het gesloten centrum van Brugge werden aan verzoekers diezelfde dag de Bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met bet oog op verwijdering - Bijlage 13 Septies ter kennis gebracht.

** Verzoekers zijn van mening dat het onredelijk is dat verweerder hen een Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering - (Bijlage 13 Septies) laat afleveren. (Stukken 1-2) De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoekers een Bevel met vasthouding met het oog op verwijdering af te leveren, houden een schending in van de motiveringsverplichting.*

“Artikel 7, alinea 1:

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
...”*

In casu werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering opgelegd, in toepassing van de artikelen 7 Vw., 27 Vw. en 74/14 Vw. ('de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven'.

Artikel 7 Vw. vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG.

Verweerder is onzorgvuldig te werk gegaan.

Verweerder kan verzoekers onmogelijk verwijten dat zij geen vrijwillig gevolg hebben gegeven aan eerdere verwijderingsbeslissingen aan hen betekend op 14 mei 2012 (Bijlage 13 dd. 25 april 2012) ; op 20 september 2012 (Bijlage 13 QQ dd. 19 september 2012) en op 26 februari 2016 (Bijlage 13 dd. 11. februari 2016).

Verweerder verliest uit het oog dat verzoeker op 14 juni 2012 een aanvraag cfr. art. 9ter Vw. heeft ingediend.

De twee onontvankelijkheidsbeslissingen van verweerder (dd. 8 augustus 2012 en dd. 19 juni 2013) werden allebei vernietigd bij arresten van de RvV dd. resp. 22 april 2013 (nr. 101 397 in de zaak RvV 108 679/11) en dd. 24 november 2015 (nr. 156 911 in de zaak RvV 133 190/IX).

In zijn laatste beslissing dd. 11 februari 2016 verklaarde verweerder de 9ter aanvraag van verzoeker ontvankelijk, met alle gevolgen van dien voor de voorgaande Bevelen, genomen, in verzoekers asielaanvraag en in verzoekers regularisatie aanvraag, die hierdoor kaduuk zijn geworden. (Stuk 9)

De beide vernietigingsarresten van de RvV alsook de ontvankelijk-verklaring van de 9ter aanvraag dd. 14 juni 2012 hebben uiteraard implicaties op de lopende aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. van verzoeker maar vooral op de voorgaande Bevelen.

Daarnaast hebben verzoekers nog steeds een lopend annulatieberoep bij de RvV tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016 (H- tegen de daarbij afgeleverde Bevelen.) (inzake een 9ter aanvraag dd. 14 juni 2012) van verzoeker.

De RvV heeft hierin nog geen beslissing genomen.

Verzoekers zijn van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskent.

Gelet op de regularisatieprocedure (op basis van medische redenen) en het feit dat verzoekers tegen de ongegrondheidsbeslissing van verweerder dd. 11 februari 2016 nog een annulatieberoep en een vordering tot schorsing bij de RvV lopende hebben ; enerzijds en anderzijds de vernietigingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (bij arresten dd. resp. 22 april 2013 (nr. 101 397 in de zaak RvV 108 679/11) en dd. 24 november 2015 (nr. 156 911 in de zaak RvV 133 190/IX) anderzijds : én gelet op het feit dat verweerder de 9ter aanvraag van verzoeker op 11 februari 2016 ontvankelijk had verklaard ; kan verweerder niet in redelijkheid verwachten dat verzoekers vrijwillig gevolg hadden moeten geven aan de eerder genomen uitwijzingsbevelen (dd. 25 april 2012 , dd. 19 september 2012 en dd. 11 februari 2016) en is het redelijk dat verweerder ervan kon uitgaan dat verzoekers (samen met hun kinderen) verder in België zouden blijven om also het resultaat van hun regularisatieprocedure en hun beroepsprocedure (tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016) af te wachten.

In de bestreden beslissing rept verweerder ten onrechte met geen woord noch over de voormelde vernietigingsarresten van de RvV , nóch over het feit dat de 9ter aanvraag van verzoeker dd. 14 juni 2012 bij beslissing dd. 11 februari 2016 ontvankelijk werd verklaard!

Dit houdt een schending in van de motiveringsplicht.

Méér nog, in de bestreden beslissing wordt ten onrechte voorgehouden als zou de laatste weigeringsbeslissing van verweerder dd. 11 februari 2016 een onontvankelijkheidsbeslissing betreffen, daar waar de beslissing dd. 11 februari 2016 de 9ter aanvraag van verzoeker wel degelijk ontvankelijk had verklaard !

("Het tegen de onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten ingediende beroep heeft geen schorsende werking...")

De motivering in de bestreden beslissing is duidelijk in strijd met de stukken van het dossier.

Verzoekers stellen zich trouwens de vraag hoe zij met enige slaagkans hun regularisatieprocedure zouden kunnen verderzetten na een gebeurlijke nieuwe vernietiging door de RvV van de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016 indien zij in de tussentijd zijn gerepatrieerd ?

Zij lopen het risico dat hun annulatieberoep zonder voorwerp zal worden verklaard.

Het opleggen van een 'Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering' dd. 5 juli 2016 om reden dat verzoekers geen vrijwillig gevolg zouden hebben gegeven aan drie eerdere Bevelen , maakt terzake een maatregel uit die totaal buiten proportie staat.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t het overheidsoptreden twijfel bestaat.

** In diens aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. dd. 14 juni 2012 en in de diverse actualisaties die hij tot 11 februari 2016 heeft verricht, haalde verzoeker enkele medische redenen aan die hem beletten om terug te keren naar zijn herkomstland.*

Verder voegde verzoeker ook n.a.v. zijn annulatieberoep tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016 medische verslagen bij van zijn behandelende arts die inhoudelijk wezen op de ernst van de medische aandoening van verzoeker en die inhoudelijk het advies van de arts-attaché dd. 9 februari 2016 (basis voor de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016) weerlegden. (Stukken 7-8)

"Ik, ondergetekende Doctor in de Genees-, Heel- en Verloskunde, kan mij NIET akkoord verklaren met de zienswijze van collega Dr. B., die deze laatste hanteert als zogezegde logische argumentering om de vraag om machtiging of verlenging van verblijf op Belgisch grondgebied negatief te kunnen beantwoorden.

..." (Stuk 7)

("...Patiënt is gediagnosticeerd met familiële Mediterrane koorts (FMF), Dat hij op dit moment geen aanvallen heeft komt door de effectieve therapie die hij van ons krijgt. FMF is een serieuze aandoening die, indien onbehandeld, verwikkeld wordt door type AA amyloidose bij 60-75% van de patiënten. Als dit optreedt, dan leidt dit tot nierfalen waarvoor dialyse noodzakelijk is. De mediane overleving is slechts 24-53 maanden. Het is daarom essentieel dat de FMF van patiënt goed onder controle blijft.") (Stuk 8)

Deze medische verslagen bevinden zich in het administratief dossier en waren wel degelijk ter kennis van verweerder.

De motivering in de bestreden beslissing :

"Het administratief dossier bevat geen stukken die erop kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM."

is dan ook strijdig met de stukken in het dossier en houdt een schending in van de motiveringsverplichting.

** De bestreden beslissing houdt een schending in van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.*

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt met geen woord gerept over de medische zorgbehoefendheid van verzoeker, noch over het feit dat verzoeker sinds 2012 tot op heden een medische behandeling ondergaat die levensnoodzakelijk is ; noch over het gegeven dat de aanwezigheid van verzoekers gezinsleden waaronder zijn zoon H. (...) zeer belangrijk is als ondersteuning voor zijn vader; wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Verweerder is niet op een zorgvuldige manier tewerk gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van het Bevel om het grondgebied te verlaten dd. 5 juli 2016 een verwijzing maakt naar het feit dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, zonder met één woord te spreken, over de medische zorgbehoefendheid van verzoeker, kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor de door verweerder uitgevaardigde Bevelen dd. 5 juli 2016.

Op de dag van hun vrijheidsberoving door de Politie van Hasselt dd. 5 juli 2016 werden verzoekers niet gehoord.

Indien verzoekers de kans hadden gekregen om te worden gehoord door de Politie van Hasselt, dan hadden zij alle nuttige informatie en details kunnen aanvoeren aangaande de medische zorgbehoefendheid van verzoeker.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Indien verzoeker de gelegenheid had gekregen om meer toelichting te verschaffen betreffende o.a. de ernstige medische aandoening waaraan hij lijdt, dan had verweerder hiermee krachtens artikel 74/13 Vw, rekening kunnen en moeten houden.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG een nuttig effect kent, dienden verzoekers in staat te worden, gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken.

De kans om te spreken, over de ernst van zijn medische aandoening, waarvoor verzoeker tot op heden medische zorgen toegediend krijgt, heeft verzoeker niet gekregen.

In het medisch dossier van verzoeker waarover verweerder beschikte bleek overduidelijk dat hij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Aan de hand van de vele medische verslagen die zich in het administratief dossier van verzoeker bevinden blijkt ook dat een medische behandeling van verzoeker momenteel lopende is en dat er tevens nog noodzakelijke medische behandelingen voorzien zijn.

Op basis van de medische verslagen van dokter Philippe T. en dokter Jeroen V. D. H. blijkt dat verzoeker lijdt aan een ernstige vorm van familiale Mediterrane koorts - FMF. (Stukken 7-8)

Door nergens in de motivering van de bestreden beslissing de ernst van de medische zorgbehoefte van verzoeker aan te halen, schendt verweerder overduidelijk de bepalingen van art. 74/13 van de Vw.

Bovendien, het niet horen van verzoekers leidt er in casu daadwerkelijk toe dat verzoekers de mogelijkheid wordt ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een Bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoekers verwijzen, naar het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie, C-249/13 van 11 december 2014) waarin het Hof van Justitie heeft benadrukt dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert.

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht Het Hof deed uitspraak na een prejudiciële vraag van een Franse rechtbank.

Het Hof heeft aangaande het hoorrecht het volgende weerhouden :

* Vooraleer de overheid een terugkeerbesluit aflevert aan een derdelander, moet de betrokkene, volgens het Hof, tijdens een gehoor zijn standpunt kunnen weergeven over:

o de wettigheid van zijn verblijf,

o de eventuele toepassing van de uitzonderingen op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit,

o en de modaliteiten van zijn terugkeer (vrijwillige of gedwongen terugkeer en de periode voor vrijwillige terugkeer).

* De overheid moet betrokkene niet op voorhand op de hoogte brengen van zijn voornemen en van zijn informatie, tenzij als betrokkene daarop alleen kan antwoorden doorzelf naspeuringen te doen of eigen bewijzen te verzamelen. In ieder geval moet de betrokkene de kans krijgen om gehoord te worden over bovenstaande elementen.

* De betrokkene heeft het recht zich (op eigen kosten) te laten bijstaan door een advocaat tijdens het gehoor dat voorafgaat aan de uitvaardiging van een terugkeerbesluit, maar dat mag de terugkeer niet ondermijnen.

* Er is geen minimumduur voor het gehoor, maar de betrokkene moet voldoende gehoord kunnen worden over de wettigheid van zijn verblijf en zijn persoonlijke situatie.

Hoorrecht in het algemeen

Het Hof van Justitie stelt dat het recht om in elke procedure gehoord te worden, volgt uit:

- haar eigen vaste rechtspraak: de eerbiediging van de rechten van de verdediging is een fundamenteel principe van het EU-recht, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (Kamino International Logislics C-129/13, Mukarubega C-166/13).

- artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de EU: de EU-lidstaten moeten de rechten, van verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van een gerechtelijke procedure respecteren.

• artikel 41 Handvest: de instellingen, organen en instanties van de EU moeten het recht op behoorlijk bestuur waarborgen, waaronder het recht te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene.

Volgens het Hof heeft het hoorrecht tot doel:

• de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C-277/11, Mukarubega C-166/13), eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.

• de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).

Het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07, M. C-277/11, G en R. C-383/13).

De EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging respecteren wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het EU-recht vallen (G. en R., C-383/13).

Waarborgen rechten van verdediging in Terugkeerrichtlijn

De EU-lidstaten moeten een terugkeerbesluit uitvaardigen zodra is vastgesteld dat het verblijf onwettig is, tenzij een uitzondering van toepassing is (artikel 6 Terugkeerrichtlijn).

Ze moeten, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit rekening houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander en het non-refoulementbeginsel eerbiedigen (artikel 5 Terugkeerrichtlijn).

Draagwijdte van het hoorrecht bij terugkeerbesluit

De Terugkeerrichtlijn specificeert niets over het hoorrecht bij een terugkeerbesluit.

Het Hof van Justitie benadrukt dat het hoorrecht ook geldt bij een terugkeerbesluit.

Het Hof verduidelijkt wat dit recht om gehoord te worden inhoudt bij een terugkeerbesluit

De wijze waarop een onwettig verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van de Terugkeerrichtlijn, namelijk de doeltreffende terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders naar hun herkomstland (Achughbabian C-329/11).

Het recht om gehoord te worden voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd moet de overheid in staat stellen alle gegevens te verzamelen om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.

* Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt:

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Aan de hand van de dossiergegevens in het administratief dossier staat het vast dat verzoekers samen met hun kinderen sinds mei 2010 in België woonachtig zijn. (Stukken 3-6)

Tot op de dag van hun vrijheidsberoving door de Politie Hasselt, hadden verzoekers steeds een vast verblijfsadres.

Zij leefden niet ondergedoken en waren gekend bij de gemeentediensten.

Verzoeker ondergaat een medische behandeling waarvoor de aanwezigheid en ondersteuning van zijn gezinsleden cruciaal is.

Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, en met name wanneer verweerder een Bevel wenst te laten afleveren aan verzoekers, dat verweerder om evidente redenen het privé leven van verzoekers en de medische zorgbehoefte van verzoeker in België dient te respecteren.

Verzoekers en hun kinderen hebben recht op eerbiediging van hun gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Art 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid.

Verzoekers vormen in geen enkel opzicht een gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is geschonden door het bestreden Bevel.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkenen :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Uit de motivering van het bestreden bevel blijkt niet dat dergelijke afweging is gebeurd, maar wordt enkel verwezen naar het feit dat "Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum:".

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM, hoeft niet in vraag te worden gesteld.

Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoekers twee keren (op 26 oktober 2010 en op 14 juni 2012) een aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr art. 9ter Vw. hebben ingediend.

De aanvraag cfr. art. 9ter Vw. dd. 1.4 juni 2012 werd bij beslissing dd. 11 februari 2016 van verweerder ontvankelijk doch ongegrond verklaard; doch verzoekers dienden hiertegen een annulatieberoep in bij de RvV, dat thans nog lopende is.

Deze 9ter procedure heeft wel degelijk onredelijk lang geduurd.

Dat er in casu sprake is van een inmenging door verweerder in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekers en hun kinderen, staat buiten kijf.

Verweerder had (cfr. artikel 8. eerste lid van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Verweerder had moeten weten dat door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (en terug te keren naar Armenië) het privé leven van verzoekers daadwerkelijk zal worden gehypothekeerd.

Minstens had verweerder moeten weten dat verzoekers zouden worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen (die in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. werden uitgewerkt) en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in Armenië normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Om die redenen had verweerder het gezinsleven van verzoekers in België dienen te handhaven.

Het is dan ook bewezen dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoekers en deze van de Belgische Staat wat maakt dat verweerder een positieve verplichting had om verzoekers recht op privé leven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast.

* Een gedwongen terugkeer van verzoekers naar Armenië zou impliceren dat de huidige levensnoodzakelijke medische begeleiding van verzoeker plots zou worden onderbroken hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 E.V.R.M.

De bestreden beslissing die NERGENS rekening heeft gehouden met de medische zorgbehoefte van verzoeker en de lopende medische behandeling noch met alle in het dossier aanwezige medische verslagen, houdt een flagrante schending in van de motiveringsplicht; minstens houdt de bestreden beslissing een schending in van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van bet-zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende :

Artikel 3 : Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991. voorzien-dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om ;

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (VanHeule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 5 juli 2016 (2 x Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering - Bijlage 13 Septies), te worden geschorst en vernietigd."

3.3.2.2. De richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen tonen de verzoekende partijen dit evenwel niet aan. Zij kunnen een schending van artikel 5 van deze richtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.3. De artikelen 2 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten kennen, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In een eerste onderdeel verwijzen de verzoekende partijen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 juni 2012 die op 11 februari 2016 ontvankelijk werd verklaard en waartegen een beroep hangend is bij de Raad. In een tweede onderdeel voeren zij aan dat de eerste verzoekende partij medisch zorgbehoevend is en dat zij sinds mei 2010 samen met het hele gezin op een gekend adres hebben gewoond. In een derde onderdeel beschrijven de verzoekende partijen de verwijderingsprocedure die werd opgestart op 5 juli 2016. In een vierde onderdeel zijn de verzoekende partijen van mening dat de bestreden bevelen onredelijk zijn gemotiveerd. Zij menen dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest en verwijzen opnieuw naar de verblijfsmachtigingsaanvraag van 14 juni 2012 en de afwikkeling van die aanvraag. Zij stellen ook dat de bestreden beslissing verkeerdelijk vermeldt dat op 11 februari 2016 een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen. Zij vragen zich af hoe zij met enige kans op

slagen hun verblijfsmachtigingsaanvraag kunnen verderzetten na een gebeurlijke nieuwe vernietiging door de Raad nadat zij zijn gerepatrieerd. In een vijfde onderdeel verwijzen zij opnieuw naar de verblijfsmachtigingsaanvraag van 14 juni 2012, de beslissing van 11 februari 2016 waartegen beroep werd ingediend en de medische verslagen die zich in het administratief bevinden aangaande de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij. In een zesde en zevende onderdeel werken de verzoekende partijen de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 41 van het Handvest en het hoorrecht uit. Hierbij gaan zij in op de medische zorgbehoevendheid van de eerste verzoekende partij. In een achtste onderdeel lichten de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM toe. Zij stellen dat het vaststaat dat zij samen met hun kinderen sinds mei 2010 in België woonachtig zijn op een gekend adres. Zij wijzen erop dat de eerste verzoekende partij een medische behandeling ondergaat waarvoor de aanwezigheid en ondersteuning van zijn familieleden cruciaal is en vragen om na te gaan of de bevelen hun privé-leven en de medische zorgbehoevendheid van de eerste verzoekende partij respecteert. Zij vormen geen enkel gevaar voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid en stellen dat de bestreden beslissing geen afweging heeft gemaakt tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin. Zij wijzen erop dat voor de aanvraag van 14 juni 2012 de verblijfsmachtigingsprocedure te lang heeft geduurd en dat het gezinsleven in België diende te worden gehandhaafd. In een negende onderdeel achten de verzoekende partijen artikel 3 van het EVRM geschonden omdat een gedwongen terugkeer naar Armenië zou impliceren dat de huidige levensnoodzakelijke medische behandeling van de eerste verzoekende partij plots zou worden onderbroken.

Waar de verzoekende partijen pogen aan te duiden dat de bevelen om het grondgebied te verlaten strijdig zijn met de beslissing van 11 februari 2016 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf, merkt de Raad enerzijds op dat inzake RvV 186 435 uit het arrest nummer 171 622 van 11 juli 2016 blijkt dat er geen ernstig middel werd aangevoerd tegen de beslissing van 11 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf werd geweigerd en anderzijds dat een bevel om het grondgebied te verlaten eigen motieven bevat. Voor zover de verzoekende partijen nog een motivering in de bestreden beslissingen verwachten aangaande de verblijfsmachtigingsaanvraag, komt de Raad tot de vaststelling dat de medische zorgbehoevendheid reeds werd onderzocht door de verwerende partij en in beroep door de Raad. Het komt de Raad niet toe om dit opnieuw te gaan beoordelen in het kader van voorliggend beroep. De verzoekende partijen betrekken de verblijfsmachtigingsprocedure die volgens hen een schending van artikel 9ter van vreemdelingenwet betekent in hun betoog aangaande een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM en bijgevolg volstaat het te verwijzen naar wat hierboven reeds gesteld werd en naar het onderzoek van deze grief in het kader van het arrest nummer 171 622 van 11 juli 2016.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken voor te houden, blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij zowel de medische situatie, het privé- en/of familie/gezinsleven als het hoger belang van het (klein)kind van de verzoekende partijen in rekening heeft genomen. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

Voor zover zij verwijzen naar de antecedenten met betrekking tot de door hen ingediende medische regularisatieaanvragen en de administratieve beslissingen die daaruit zijn voortgekomen en het juridische lot daarvan, moet worden vastgesteld dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op zich geenszins de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partijen geen verblijfsmachtigingsprocedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben lopen, geldt het indienen van een dergelijke aanvraag niet als verblijfstitel. Het heeft dus geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Eenzelfde vaststelling dringt zich in beginsel op voor wat betreft het gegeven op zich dat een aanvraag, na een tussengekomen vernietigingsarrest van de Raad, opnieuw opent.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat de aanvraag op 11 februari 2016 ontvankelijk werd verklaard merkt de Raad op dat deze tezelfdertijd ook ongegrond werd verklaard,

zodat zij ook geen voorlopig verblijfsrecht kunnen doen gelden. Waar in de bestreden beslissing wordt geschreven de “*onontvankelijkheids*”beslissing van 11 februari 2016, geeft de verwerende partij aan dat dit een materiële misslag betreft, aangezien verder wordt aangegeven dat de aanvraag ongegrond werd verklaard. De verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat deze vergissing een invloed zou hebben gehad op de boordeling van hun situatie, daargelaten het feit dat uit het geheel van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat bij het nemen van de bestreden bevelen rekening diende te worden gehouden met de beroepsmogelijkheid tegen de beslissingen van 11 februari 2016, merkt de Raad op dat uit artikel 39/79 van de vreemdelingenwet niet blijkt dat deze beroepen een schorsende werking hebben. De Raad herhaalt dat inzake RvV 186 435 uit het arrest nummer 171 622 van 11 juli 2016 blijkt dat er geen ernstig middel werd aangevoerd tegen de beslissingen van 11 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf werd geweigerd en een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven aan de verzoekende partijen. Ook het gegeven dat een beroep wordt of werd ingesteld doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partijen niet beschikken over de nodige binnenkomstdocumenten. Uit het loutere feit dat tegen een beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of tegen een bevel om het grondgebied te verlaten nog een beroep hangende is of mogelijk is, kunnen de verzoekende partijen geen dienstig argument ontleen om te stellen dat de thans bestreden bevelen *prima facie* onwettig zijn en dienen te worden geschorst.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “*gezinsleven*” noch het begrip “*privéleven*”. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven, is een feitenkwestie. De Raad wijst erop dat een *de facto* relatie tussen een minderjarige en een zorgdragende volwassene, kan gelijkstaan met een gezinsleven. (zie EHRM 22 april 1997, nr. 21830/93, X, Y en Z v. Verenigd Koninkrijk, par. 36-37; EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, par. 149-150).

Verder herinnert de Raad er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89)

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder dat zij beschikken over de nodige documenten.

De verzoekende partijen voeren aan dat de bestreden beslissingen een scheiding van de familie zou teweegbrengen, waar deze nu reeds jaren samenwoont. De familiale en sociale banden zullen worden doorgeknipt.

In eerste instantie stelt de Raad vast dat alle leden van de familie waarop de verzoekende partijen doelen in het bezit werden gesteld van meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, zodat een eventuele verbreking van de familiale banden alleszins niet haar oorsprong vindt in de thans genomen en bestreden bevelen. Uit het administratief dossier blijkt dat de hele familie illegaal in België verblijft.

Verder maken de verzoekende partijen weliswaar melding van sociale banden, maar brengen zij geen begin bij van bewijs van het feit dat deze sociale banden zouden bestaan en beschermenswaardig zouden zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM. Evenmin brengen zij gegevens bij die erop zouden wijzen dat zij het privéleven niet zouden kunnen verderzetten in het land van herkomst.

De verzoekende partijen tonen aldus niet aan dat de bestreden bevelen een wanverhouding veroorzaken tussen hun belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en/of familie/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

*a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
(...)”*

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-41/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van de bestreden bevelen, zijnde terugkeerbesluiten, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de bestreden beslissingen besluiten betreffen die de belangen van de betrokken vreemdelingen ongunstig kunnen beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Volgens de richtlijn dienen lidstaten, wanneer is vastgesteld dat een verblijf illegaal is, in beginsel een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De vaststelling van een terugkeerbesluit hangt dus nauw samen met de vaststelling dat het verblijf illegaal is.

Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 60).

In casu hebben de verzoekende partijen op 14 juni 2012 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen werden naar behoren gehoord in het kader van deze humanitaire verblijfsprocedure. Zij konden in deze verblijfsprocedure immers naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van hun verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze aanvraag werd op 11 februari 2016 ongegrond verklaard na onderzoek van de door de verzoekende partijen aangehaalde aandoeningen van M.G.: *“Uit het voorgelegd medisch dossier mag niet blijken dat betrokkene op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of een reëel risico vormt op een onmenselijke of vernederende behandeling, aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland Armenië. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”*

Hieruit blijkt dat de verzoekende partijen de gelegenheid hebben gehad daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.828 (c)). De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat zij noodzakelijkerwijze terug gehoord dienden te worden in het kader van de afgifte van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hierbij moet worden benadrukt dat het hoorrecht niet mag worden aangewend om een administratieve procedure nodeloos te rekken.

Voorts leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, luidens vaste rechtspraak van het Hof pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partijen specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Te dezen laten de verzoekende partijen gelden dat zij, indien zij gehoord zouden zijn geweest, aan het bestuur meer inlichtingen hadden kunnen verstrekken over hun langdurig verblijf in België, over hun privé-leven en het hoger belang van het kind. Zij brengen evenwel geen concrete elementen aan die van aard zijn dat deze de beoordeling door het bestuur konden beïnvloeden.

De verzoekende partijen tonen ook niet concreet aan dat de bestreden bevelen zouden zijn tot stand gekomen met miskenning van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt dat uit de bestreden beslissingen een manifeste appreciatiefout blijkt of het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Daar de verzoekende partijen niet concreet aannemelijk maken dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum, kan op het eerste zicht niet worden besloten dat artikel 7 van de vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Nu niet blijkt dat er een hogere rechtsnorm in het geding is en nu het buiten betwisting staat dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, merkt de Raad op dat de gemachtigde *in casu*, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, verplicht was om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 10 maart 2015, nrs. 11.124 tot en met 11.126 (c)).

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen is *prima facie* niet aan de orde.

3.2.3. Het middel is in de mate het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan een van de cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP